

24) «μὴ βλασφημῆσης εἰς Θεὸν καὶ ἔχῃς πλέον τὸ κρίμα, | ὅτι ἐκεῖνος ἔχει τὸ πάλιν νὰ τ' ἀντιμέψῃ» καὶ Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. Ε 5,3761 (ἔκδ. J Lambert) «καὶ ποῖα τὰ ἑκακοπάθησες, τὰ ἔπαθες δι' ἐμέναν, | καὶ τί ἀντίσηκον καλὸν νὰ σὲ τὸ ἀντιμέψω;» 2) Ἀποκρίνομαι καταλλήλως εἰς πειρακτικὰς κατ' ἐμοῦ ἐκφράσεις Εὐβ. ('Οξύλιθ.) 3) Ἀπαντῶ διὰ διστίχου (ρίμας) πρὸς τὸν ἀπευθύνοντα εἰς ἐμὲ δίστιχον, ἐπὶ χορευόντων μετ' ἄσμάτων Κεφαλλ.: Ἔλεγε ρίμνες καὶ ἄκείνος τοῦ ἀδίμεβε.

ἀντάμειψι ἢ, ἀμάρτ. ἀδάμειψι Κρήτ. ἀδίμειψι Κέρκ. Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀντάμειψις. Πβ. καὶ μεσν. ἀντίμεψι. Ἰδ. Ἐρωτοκρ. (ἔκδ. ΣΞανθουδ. 497).

Ἀνταμοιβή, ἀνταπόδοσις: Ἄσμ.

Τὸ ἀδάμειψες ἐπήρασιν οἱ -ῖ- ἄξιμοι καὶ τὰ δόσια Κρήτ.

Σ' ἕκαμα μεγαλύτερον παρ' ἄνθρωπον κἀνένα γιὰ νὰ ᾗω τὴν ἀδίμειψιν ἐτούτων πὸ τὰ σένα Κέρκ.

ἀντάμης ὁ, Ἀθῆν. Πελοπν. (Λάστ. κ. ἄ.) Χίος κ. ἄ. —Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀδάμης Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κωνπλ. κ. ἄ. ἀδάμ'ς Θράκ. (Ἀδριανούπ.) κ. ἄ. Κλητ. ἄδαμ Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πόντ. (Χαλδ.) κ. ἄ. ἀδάμ Κρήτ. (Σέλιν.)

Ἐκ τοῦ Ἀραβοτουρκ. *adama*, τὸ ὁποῖον ἐν τῇ κλητ. παροξύνεται.

1) Ὁ κατ' ἐξοχὴν ἄνθρωπος, ὁ καθὼς πρέπει, εὐθύς, ἀκέραιος, γενναῖος ἐνθ' ἄν.: Αὐτὸς εἶναι ἀδάμης Σαρεκκλ. Ἀντάμης ἄνθρωπος Χίος Ἀδάμ μου! (προσφώνησις τῶν συζύγων πρὸς ἀλλήλους) Σέλιν. 2) Ὁ πρὸς ἐπίδειξιν καὶ προκλητικῶς φίλερις Ἀθῆν. —Λεξ. Δημητρ. 3) Ἡ κλητ. ὡς ἐπιφών. πρὸς δῆλωση ἀπορίας ἢ ἀδιαφορίας Πόντ. (Χαλδ.): Ἀδαμ, ντό λές; Ἀδαμ κ' ἐσύ!

ἀνταμίζω Παξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀντάμα.

Μειγνύω: Τὸ ἀντάμιξε τὸ λάδι. Ἀνταμίζω τὸ ἀλεύρι μὲ πίτυρα.

ἀνταμικὰ ἐπίρρ. Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνταμικός.

Συνεταιρικῶς, ἀπὸ κοινοῦ.

ἀντάμικα ἐπίρρ. Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντάμικός.

Γενναίως, θαραλέως ἐνθ' ἄν.: Φέρθηκε ἀντάμικα Λεξ. Δημητρ.

ἀνταμικός ἐπίθ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Ἰόνιοι Νῆσ. Πελοπν. (Κορινθ.) κ. ἄ. —Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀνταμ'κός Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ. Μέγα Χωρ.) ἀδαμ'κός Θεσσ. (Αἰβάν. Καλαμπάκ.) Λευκ. Σάμ. ἀντάμικος Λεξ. Βλαστ. ἀντάμ'κους Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀντάμα.

1) Γειτονικός Σάμ.: Λέδρα ἀδαμ'κὰ (τὰ ἐν τοῖς ἄκροις συνεφαπτομένων κτημάτων κείμενα δένδρα, τῶν ὁποίων οἱ κλάδοι συμπλέκονται). 2) Ἑταιρικός, κοινός Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Ἡπ. Θεσσ. (Αἰβάν. Καλαμπάκ.) Ἰόνιοι Νῆσ. Λευκ. Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ. Μέγα Χωρ.) κ. ἄ. —Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Ἀνταμικὸ χωράφι Κορινθ. Κήπους ἀνταμ'κός αὐτόθ. Ἔχουμ' ἕνα βόδι ἀδαμ'κὸ Καλαμπάκ. | Παροιμ. Ἀνταμικὸ γαιδοῦρι ἢ τοῦ λύκου ἢ τοῦ ψόφου (τὸ ἐταιρικὸν κτήμα εὐκόλως παραμελεῖται καὶ καταστρέφεται) Λεξ. Πρω. Τὸ ἀνταμ'κὸ κί τοῦ ἔρ' μου εἶναι ἕνα (συνών. τῇ προσηγουμένῃ) Μέγα Χωρ. Συνών. μαζικός, συνηγοφικός.

ἀντάμικος ἐπίθ. Ἀθῆν. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἄ. —ΓΣουρῇ Ρωμ. ἀριθμ. 4 ΚΒάρναλ. ἐν Ἀνθολογ. Ἡ Ἀποστολίδ. 30 —Λεξ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντάμης.

1) Ὁ ἰδιάζων, ἀναφερόμενος πρὸς ἀντάμην, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἀντάμικα φερσίματα Λεξ. Πρω. Ἀντάμικα καμώματα Λεξ. Δημητρ. || Ποίημ.

Τί μεγάλα πανηγύρια, τί ἀντάμικοι χοροὶ ΓΣουρῆς ἐνθ' ἄν.

Ἀι μὲ τὸ Γύφτικο ζουρνά | ... σῦρε σκοπὸ ἀντάμικο ΚΒάρναλ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀνταμίστικος. 2) Τὸ οὐδ. ὡς οὐσ., ἢ γενναιότης Πελοπν. Ἀρκαδ.): Φρ. Τὸ ῥοῖξε 'ς τ' ἀντάμικο. Συνών. παλληκαριά.

ἀνταμίστικος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντάμης καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιστικός.

Ἀντάμικος 1, ὁ ἰδ.: Ἀνταμίστικα κουνήματα.

ἀνταμοιβεύω ἀμάρτ. ἀντιμοιβεύω Κέρκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνταμοιβή.

Ἀνταμείβω, βραβεύω ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἀγάλη ἀγάλη, μαῦρο μου, κι ἄ δὲ σ' ἀμμοιβένω.

ἀνταμοιβή ἢ, λόγ. κοιν. ἀδαμοιβή Κεφαλλ. ἀδίμοιβή Κεφαλλ. ἀντιμοιδή Παξ. ἀδιμοιδή Κρήτ. ἀγιμ'δὴ Λέσβ. ἀδιδοιμή Κρήτ. ἀδινεβή Κρήτ. (Ἐμπαρ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀνταμοιβή. Τύπος ἀντιμοιβή καὶ μεσν. ἐν Χρον. Μορ. T 692 (ἔκδ. Schmitt) κατ' ἀποκατάστασιν τῆς προθ. ἀντί, δι' ἣν ἰδ. ρ. ἀντιμέβω ἐν λ. ἀνταμείβω. Διὰ τὸ ν τοῦ ἀδινεβή παρὰ τὸ μ ἰδ. ἀνταμείβω. Ὁ τύπ. ἀδιδοιμή κατ' ἀμοιβαίαν μετὰθεσιν τῶν ἐφεξῆς μ καὶ δ ὡς καὶ δειλινὸ -λειδινὸ κττ.

1) Ἀνταπόδοσις ὑπηρεσίας, ἀντιστάθμισμα, ἀμοιβή ἐπὶ καλοῦ κοιν.: Γιὰ καλὴ ἀδαμοιβή (πρὸς ἀνταμοιβήν) Κεφαλλ. Αὐτὰ ὅλα τὰ καμε γιὰ νὰ ᾗη τὴν ἀντιμοιδή του Παξ. || Ἄσμ.

Μηγάρις δὲν σοῦ τὰ στείλει ἀδιδοιμή νὰ γένη;

Κρήτ. —Ποίημ.

Καὶ πλέκω δάφνης στέφανο 'ς τὸν πρὸ τρανὸ ἀπ' τοὺς ἄλλους, ποῦ ἀνάθεμα τοῦ ἐρρίξανε γιὰ μόνη ἀνταμοιβή

ΓΣτρατήγ. Τί λέν τὰ κύμ. 113. 2) Ἀνταπόδοσις κακοῦ, ἐκδίκησις, τιμωρία Κρήτ. Λέσβ.: Φρ. Ἀγιμ'δὴ νὰ τό βρῆς! (εἶθε νὰ τιμωρηθῇς!) Λέσβ.

ἀντάμωμα τό, ἐντάμωμαν Πόντ. (Τραπ.) ἀντάμωμα σύνθηθ. ἀντάμουμα βόρ. ἰδιώμ. ἀδάμουμα Θεσσ. (Αἰβάν.) κ. ἄ. Ἐκ τοῦ ρ. ἀνταμώνω.

1) Σύνδεσις, συνένωσις δύο ἀντικειμένων Πόντ. (Τραπ.) Τῇ σανιδίῳ τ' ἀντάμωμαν (τῶν σανίδων κτλ.) Συνών. ἀντάμωσι 1. Πβ. ἀνταμωσιὰ 1. 2) Συνάντησις πολλαχ.: 'Σ τὸ ἀντάμωμα τὰ λέμε καλά. 'Σ τ' ἀντάμωμα τσακωθήκανε. || Φρ. Καλὰ ἀνταμώματα! Συνών. ἀνταμωμός, ἀντάμωσι 2, ἀνταμωσιὰ 2.

ἀνταμωμός ὁ, Μῆλ. Νάξ. (Βόθρ.) ἀδαμωμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνταμώνω.

Ἀντάμωμα 2: 'Σ τὸν ἀνταμωμὸ θὰ σοῦ πῶ Βόθρ. 'Σ τὸν ἀνταμωμὸ μας πάλι τὰ ξαναλέμε Μῆλ. || Φρ. Νὰ ᾗωμε καλὸν ἀνταμωμὸ! αὐτόθ.

ἀνταμώνω, ἐνταμώνω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Τῆλ. Χίος ἀνταμώνω κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν.) ἀνταμών-νω Ρόδ. ἀδαμώνω πολλαχ. ἀνταμώνου βόρ. ἰδιώμ. ἀνταμών-νον Λυκ. (Λι-

βύσσ.) ἀδαμώνον πολλαχ. βορ. ιδιωμ. ἀδαμούνω Πελοπν. (Λακων.) ἀνταμούκον Τσακων. ἀνταμώζω Λευκ. ἴντα- μώνω Θράκ. (Μεσημβρ. Σηλυβρ.) Σῦρ. ἴνταμών-νω Ρόδ. ἴδαμώνω Κρήτ. (καὶ ἀδαμώνω) Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.) Νάξ. (Ἀλύρανθ.) ἴδαμών-νω Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀντάμα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ. Τὸ ἀδαμούνω ἐκ τοῦ ἀορ. ἀδάμουσα, ἔνθα ἡ τροπή τοῦ ω εἰς ου διὰ τὸ παρακείμενον μ.

1) Συνενώνω, συνδέω, προσαρμόζω, συγκολλῶ Μακεδ. (Σισάν.) Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.) Ρόδ. Σύμ. Τήλ. — Λεξ. Δημητρ. κ. ἀ.: ἴνταμωσε τὰ ὀκκοινὰ Ρόδ. Ἰντάμουσα αὐτὸ τοῦ οἰκ. ἴντα μί τ' ἄλλου, γιὰτὶ δὲν ἔφτανι Σισάν. Ἰντάμωσε τὰ δυὸ παλού- κμα σταυρωτὰ Λεξ. Δημητρ. Ἰντάμωσαν δύο σανιδὰ κ' ἐποί- κεν ἀτα ἕναν Τραπ. Ἰντάμωσα τὰ δύο πέτρας (τοὺς δύο λίθους) Ὁφ. Οὐτὸ ἔνταμούντανε τὰ σανιδὰ (δὲν προσηρ- μόζοντο κτλ.) αὐτόθ. || Ἰσμ.

Βρίσκει ἡ μάνα τὸ κορμί κ' ἡ ἀδερφή τὰ χέρια, ἐπιάσαν κ' ἔνταμώσαν τα κ' ἐκάμαν τα τ' οὐλον ἕνα

Τήλ. β) Μέσ. συνενούμενος ἀποτελῶ ὁμάδα Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.) — Ἰδραγούμ. Ὅσοι ζωντ. 14: Ἰνταμῶθαν οἱ γειτόν κ' ἔδεξαν τὸν κλέπτεν (ἠνώθησαν οἱ γείτονες καὶ ἐδίωξαν τὸν κλέπτην) Τραπ. Ἰνταμῶθα με τὸν δεινα τὸ ἔπηγα ἴσον παρχάο (εἰς τὴν ἐξοχήν) Ὁφ. Κάργες τριγύριζαν πολ- λές ἀνταμωμένες Ἰδραγούμ. ἔνθ' ἀν. γ) Μειγνύω Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Λευκ.: Ἀδάμωσα ξίδι καὶ λάδι Λευκ. Ἀδάμωσα λίγο καλαβοκῆσο με τὸ καθαρὸ ἀλεύρι καὶ ἔκαμα ψωμί Ἀλμυρ. Συνών. ἀνακατέω Α 5, ἀνακατίζω 1, ἀνακατώω Α 4. 2) Φέρω τι πλησίον τινός, πλη- σιάζω Λευκ. Μήλ.: Ἀδάμωσα τὸ τραπέζι ἴσον τὸν τοῖχο Λευκ.

3) Φέρω τινὰ εἰς ἐπαφήν Πόντ. (Κερασ.) ἀγν. τόπ. β) Ἀμτβ. καὶ μέσ. συνέρχομαι με γυναῖκα, συνουσιάζω, ἐπὶ τοῦ συζύγου Πόντ. (Κερασ.) 4) Συνάπτω εἰς γάμου κοινωνίαν, συζευγνύω Ἡπ. Πελοπν. (Λακων.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τοὺς ἀδάμωσε ὁ Θεὸς Λακων. Νὰ ζήσ'νι τὰ πιδὰ π' ἀνταμώσαμι Αἰτωλ. || Ἰσμ.

Ἀξίζει ἡ μέρα ἡ σημερὴν φλωριά με τὸ καντάρι, ποῦ θ' ἀνταμώση τέτοια νεὰ με τέτοιο παλληκάρι

Ἡπ. Συνών. παντρέω. β) Φέρω τινὰ εἰς ἐρω- τικὴν συνέντευξιν Εὐβ. (Κονίστρ.) Θράκ. (Αἰν.): Ὁ δεινα ἀνταμώνει τὸν δεινα με τὴν δεινα (ἐνν. ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ) Κονίστρ. γ) Συμφιλιώνω, συμβιβάζω Λεξ. Δημητρ.: Ἦταν νὰ χωρίσουνε, μὰ ὁ δεσπότης τοὺς ἀντάμωσε. 5) Συναντῶ τινα κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) Τσακων.: Ποῦ μπορῶ νὰ σᾶς ἀνταμώσω; Τὸν δεινα τὸν ἀντάμωσα σήμερα κοιν. Ἰντάμωσα τὸν δεινα Τραπ. Χαλδ. || Ἰσμ.

Ἐρωτικό μου γασεμί, γλυκύτατό μ' ἀηδόνι, νὰ σ' ἀδαμώσω δὲ δορῶ κι αὐτὸ με θανατώνει

Κρήτ. Καὶ ἀμτβ.: Σὰν ἀνταμώσωμε τὰ λέμε κοιν. || Παροιμ.

Ἰντάμωσε ὁ κακὸς καιρὸς με τὸν ἀσβολωμένο

(ἐπὶ ἀντιξώων περιστάσεων) Λεξ. Δημητρ. Καὶ μέσ. Ἰντα- μώθησαν ἴσον τὸ δεινα μέρος. Θὰ ἀνταμωθοῦμε αὔριο ἐδῶ κοιν. || Φρ. Με τὸ καλὸ ν' ἀνταμωθοῦμε! (κατὰ τὸν ἀπο- χωρισμὸν) σύνθηθ. Με γιὰ ν' ἀδαμωθοῦμε! Κεφαλλ. Καλῶς ἀδαμωθήκαμε! (κατὰ τὴν συνάντησιν) αὐτόθ. || Παροιμ. Ἐγὼ ταξιδιώτης κ' ἐσὺ ξενοδόχος, κάπου θ' ἀνταμωθοῦμε (πρὸς τοὺς ἐκμεταλλευομένους ἄλλους ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι οὐδέποτε θὰ συναλλαχθοῦν μετ' αὐτῶν) Βάρν. Β'νὰ μὴ β'νὰ δὲν ἀνταμώνουντι (ἐπὶ ἰσχυρῶν καὶ μεγάλων οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν καλὰς σχέσεις) Ἡπ. Τὸ ραδὶν με τὸ ραδὶν κ' ἀντα- μών, ἄθροπον με τὸν ἄθροπον ἀνταμοῦται (ἐπὶ ἀπροσδο-

κήτου συναντήσεως κατόπιν πολλοῦ χρόνου. κ' ἀνταμών' ἐκ τοῦ κ' ἀνταμών) Πόντ. (Χαλδ.) || Ἰσμ.

Καλῶς ἀδαμωθήκαμε, καινούργοι συμπεθέροι, ἀπὸ τὸ Θεὸ χαρούμενοι καὶ καλοκαρδισμένοι

Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.)

Καλῶς ἀνταμωθήκαμε ἴσον αὐτὸ τὸ φαγοπότι

Ἡπ.

Ἐπῆγαν κ' ἔνταμώθησαν ἀπάν' ἴσον τὸ σταυροδρομῖν

Πόντ. Συνών. σμίγω.

ἀντάμωσι ἢ, ἐντάμωσι Πόντ. (Τραπ.) ἐδάμωσι Κρήτ. καὶ ἀδάμωσι ἀντάμωσι κοιν. ἀδάμωσι πολλαχ. ἀντάμωσ' Μακεδ. ἀντάμωσ' πολλαχ. βορ. ιδιωμ. ἀδάμωσ' ἔνιαχ. Ἐκ τοῦ ρ. ἀνταμώνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Προσαρμογή, σύνδεσις Πόντ. (Τραπ.): Ἀπάν' ἴσον σοῦ σανιδίων τὴν ἐντάμωσιν ἐσῆβεν τῇ παιδί' τὸ δὲρ' ἀνάμεσα κ' ἐπόνεσεν. Συνών. ἀντάμωμα 1. 2) Συνάντησις κοιν.: Φρ. Καλὴν ἀντάμωσι! (κατὰ τὸν ἀποχωρισμὸν) κοιν. Καλὲς ἀντάμωσες! πολλαχ. Τοῦτα κι καλὲς ἀντάμωσες νὰ δώσ' οὐ Θεός! Μακεδ. (Σισάν.) Ἀφίνου γιὰ κι καλὴ ἀντάμωσ'! Στερελλ. (Εὐρυταν.) || Ἰσμ.

Πάλε καλὲς ἀντάμωσες, πάλε ν' ἀνταμωθοῦμε

Μλελέκ. Ἐπιδόρπ. 29. Συνών. ἴδ. ἐν λ. ἀντάμωμα 2.

ἀνταμωσιὰ ἢ, Λεξ. Αἰν. ἀδαμωσιὰ Θεσσ. (Ἀλμυρ.) ἀνταμωσιὰ Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνταμώνω.

1) Τὸ μέρος τῆς συνενώσεως καὶ προσαρμογῆς δύο πραγμάτων Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τὰ σανιδία θέλ'νι σφιζέ'μον ἴσον τ' ἀνταμωσές. 2) Συνάντησις Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Αἰν.: Στὴν ἀνταμωσιὰ θὰ τὰ εἰποῦμε αὐτεῖνα πάλ' Αἰτωλ. || Φρ. Καλὲς ἀνταμωσές! αὐτόθ. Συνών. ἴδ. ἐν λ. ἀντάμωμα 2. 3) Συνεταιρισμὸς Θεσσ. (Ἀλμυρ.): Ὁ δεινα πρᾶματευτὴς καὶ ὁ δεινα ἔκαμαν ἀδαμωσιὰ.

ἀνταμωτός ἐπίθ. ἐνταμωτός Πόντ. (Τραπ.) ἀντα- μωτός ΔΣολωμ. 51 ἀδαμωτός Θεσσ. (Ἀλμυρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνταμώνω.

1) Προσηρμοσμένος, ἠνωμένος, συνδεμένος Πόντ. (Τραπ.) — ΔΣολωμ. ἔνθ' ἀν.: Σανιδὰ ἐνταμωτὰ Τραπ. || Ποίημ.

Ὁμοίως ἔστρεφεν ἡ μοῖρα... | με τὸ κρῖμα ἀνταμωτὴ ΔΣολωμ. ἔνθ' ἀν. 2) Ὁ μὴ ἀμιγῆς, ὁ ἀνάμεικτος μετ' ἄλλου πράγματος Θεσσ. (Ἀλμυρ.): Ἀνταμωτὸ ψωμί (ἄρτος ἐκ σιτίνου ἄμα καὶ ἀραβοσιτίνου ἀλεύρου). Συνών. ἴδ. ἐν λ. ἀνακατώω 2.

ἀντάμωτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀνταμωτός τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλα- βόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

Ὁ οὐχὶ προσηρμοσμένος: Ἀντάμωτα εἶναι τὰ σανιδὰ.

ἀνταποδίνω, ἀνταποδίδω λόγ. σύνθηθ. ἀνταποδίνω — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀδαποδίνω Λευκ. Πελοπν. (Λακων.) Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀνταποδίδωμι.

1) Ἀποδίδω ἀμοιβαίως χάριν, εὐεργεσίαν λόγ. σύνθηθ.: Ὁ γαμπρὸς ἀδαποδίνει τῆς νύφης τόσες ἐλαιές Λευκ. 2) Ἀποδίδω ὅ,τι ἔπαθον λόγ. σύνθηθ.: Τοῦ ἀνταποδίνω τὰ ἴσα λόγ. σύνθηθ. Μοῦ σκότωσε τὸν πατέρα, τοῦ τὸ ἀδαποδῶσα με τὸ παραπάνω (ἐξεδίκηθην) Πελοπν. (Λακων.) || Φρ. Ὁ Θεὸς νὰ σοῦ τὸ ἀνταποδώσῃ! (εὐχή ἢ καὶ ἀρά) λόγ. σύνθηθ.

ἀνταπόδοσι ἢ, λόγ. σύνθηθ. ἀνταπόσι Ρόδ. ἀδαπό- δοσι Λευκ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀνταπόδοσις. Ὁ τύπ. ἀνταπόσι ἐκ τοῦ ἀνταπόσι κατ' ἀποβολὴν τοῦ δ.

